

In het kort vertel ik mijn verhaal van normaal horende tot volledig dove persoon.

Ik heb normaal gehoord in mijn jeugd en als volwassene. Er waren dus ook geen problemen op school en op het werk. Ik kan niet zeggen wanneer mijn gehoorvermindering begonnen is. Ik heb in mijn hele leven als werknemer maar één werkgever gehad. De enige vaststelling van mijn gehoorverlies is dat in 1983 tot 1985, toen ik werkzaam was in de Verenigde Arabische Emiraten (U.A.E.) ik meermaals discussies had met de voorzitter in besprekingen met ± 25 à 30 personen. Een lange ovale tafel met de voorzitter aan het ene uiteinde en ik aan het andere uiteinde. Dat was dus een redelijke afstand. Ik vroeg hem telkens luider te spreken. Anders had mijn deelname aan de bespreking geen zin. Ook collega's hadden hiermee problemen. Zijn antwoord was dat ik een gehoorprobleem had. Na meerdere discussies hierover werd ik door het bedrijf naar een NKO arts gestuurd. Het resultaat was dat ik 65% gehoorverlies had. Ik kwam terug met twee hoorapparaatjes en einde discussie over luider spreken.

Tot dan toe was mijn gehoorverlies nog nooit opgevallen, noch door mij noch door andere personen.

Maar sinds 1984 was er een regelmatige degradatie van de gehoordrempels. Zo moest ik op steeds kortere perioden steeds krachtigere apparaten hebben. Ik denk dat het 9 stuks apparaten waren aan beide zijden tot 2005. Toen kon niemand me nog helpen met normale hoorapparaten. Gesprekken verstaan werd zeer moeilijk, ik hoorde vooral veel lawaai.

Om de oorzaak van de snelle degradatie van mijn gehoor te kennen, liet ik me onderzoeken door prof. Demarez. Het verdict luidde " een bilaterale cochleaire ostospongiose" en een niet-aan-lawaai trauma als oorzaak. Dit werd nochtans door Duitse specialisten die mij ook onderzocht hebben, gezien mijn verblijf daar, niet erkend als oorzaak. Volgens hun diagnose is de oorzaak niet vast te stellen. De onderzoeksmethode was identiek aan deze in België. Jammer van de tegenstrijdige uitspraken. Dus er is niemand die een juiste diagnose kan vaststellen voor mijn gehoorverlies.

Ikzelf hou het op een lawaai trauma gezien ik in mijn jeugd jaren zeer luide muziek en vooral percussie beluisterde. Hierbij trommelde ik zelf met vork en lepel op alle mogelijke voorwerpen (kachel, tafel, stoelen, kast,...). Natuurlijk was dat in afwezigheid van mijn moeder. Maar ze vernam het dan toch van de burens met de vraag daar iets aan te doen.

In 2001 kon ik mijn beroep als bouwproject verantwoordelijke niet meer naar behoren uitvoeren. Het was niet meer aanvaardbaar, noch voor mezelf, noch voor de werkgever, noch voor de klanten om mijn beroep verder uit te oefenen. Na veel vragen en zoeken kwam ik terecht bij KIDS in Hasselt. Ze gaven me de nodige informatie en overtuigden me om een cochleaire implantatie als enige oplossing te laten uitvoeren. Dit gebeurde dan bij prof. Officiers in Wilrijk. Het was nochtans moeilijk om die beslissing te nemen. Een operatie heeft voor mij iets negatiefs. Zou ik wel beter horen? Hoeveel beter? Zou ik de rest van mijn leven een robotstem horen? Uiteindelijk heeft Leo De Raeve van ONICI mij zeer sterk van het tegendeel kunnen overtuigen. Zeker door het feit dat ik wist wat normaal horen betekende en ook dat ik hoorapparaat-drager ben geweest.

De implantatie werd dan gedaan in mei 2006. Het was een ongelooflijke ervaring toen ik mijn apparaat kreeg met een eerste fitting. Na een vijftal minuten kon ik de audiologe horen en verstaan, weliswaar zacht en met veel concentratie.

De eerste weken heb ik alle mogelijke geluiden geproduceerd zoals een wekker laten aflopen, water koken, de waterkraan opendraaien, stoelen verschuiven, eetgerei stapelen, zingen en veel meer.

Ik heb één jaar revalidatie gehad. Al deze dingen samen hebben mij zeer snel een normaal leven gegeven, zeg maar 't leven van voor mijn doofheid! Ook mijn werkgever was hiervan op de hoogte. Ik werd dan ook prompt gevraagd om voor hen verder te werken. Zo ziet u maar wat een cochleair implant voor mij betekend heeft, volop kunnen leven als voorheen.

Natuurlijk zijn er kleine moeilijkheden die blijven bestaan zoals het "richting horen", het verstaan van losse woorden met d-t of b-p en enkele meer. Maar in de context zijn deze woorden wel te verstaan. Ik moet ook meer geconcentreerd luisteren.

Cochleaire implantatie kan het normaal gehoor natuurlijk niet voor 100% vervangen. Maar ik zou zeggen toch voor 70-85%. Daarbij zullen nieuwe technieken zeker niet uitblijven.

Vanderhoven H.